

Sygn. akt III PSK 14/21

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa B. G.
przeciwko Urzędowi Gminy S.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 21
stycznia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 27 czerwca 2019 r., sygn. akt VIII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z dnia 27 czerwca 2019 r., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 29 grudnia 2017 r. (w którym oddalono powództwo) w ten sposób, że zasądził od pozwanego Urzędu Gminy S. na rzecz powódki B. G. 15.305 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy.

Sąd drugiej instancji ponownie przeanalizował przyczyny podane przez pracodawcę jako uzasadniające rozwiązanie stosunku pracy i doszedł do wniosku, że nie dawały one podstawy do rozwiązania stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Istotne jest to, że Sąd odwoławczy poczynił w sprawie odmienne ustalenia faktyczne.

Skargę kasacyjną wywiódł pozwany, zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie art. 45 § 1 i § 2 k.p. w związku z art. 47¹ k.p. oraz art. 52 § 1 pkt 1 i 2 k.p.

W ocenie pracodawcy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Świadczy o tym to, że Sąd odwoławczy stracił z pola widzenia okoliczność, iż powódka jest osobą oskarżoną o popełnienie przestępstwa z art. 276 k.k., które zostało popełnione w związku z pracą w Urzędzie Gminy. Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał również, że Sąd Okręgowy popełnił błąd, gdyż, mimo wniosku pozwanego, nie zawiesił postępowania, co ma znaczenie z uwagi na skutek przewidziany w art. 11 k.p.c. Ostatecznie skarżący konkludował, że Sąd drugiej instancji rażąco naruszył normy prawa pracy, jak i podstawowe zasady współżycia społecznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do merytorycznego rozpoznania.

Kategoria prawna, do której odwołuje się pozwany, została wyznaczona niedookreślonym zwrotem. Powszechnie przyjmuje się, że oczywista trafność skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, jeśli dla przeciętnego prawnika, jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Zapatrywanie to powinno wystąpić już w trakcie przedsądu, czyli wstępnego badania skargi kasacyjnej, gdyż na tym etapie procedowania rolą Sadu Najwyższego nie jest szczegółowe badanie zgłoszonych podstaw zaskarżenia.

Mając na uwadze to założenie, należy podkreślić, co przemilcza skarżący, że Sąd drugiej instancji dokonał ustaleń faktycznych, wiążących zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy, a z których wynika, że powódka nie dopuściła się przestępstwa. W tych okolicznościach twierdzenie, że rozstrzygnięcie jest oczywiście wadliwe, bo powódka jest oskarżona o popełnienie przestępstwa z art. 276 k.k., nie jest przekonujące. Sąd pracy ma prawo samodzielnie ustalać przesłanki z art. 52 § 1 pkt 1 k.p., a zatem postawienie pracownikowi zarzutu popełnienia przestępstwa nie decyduje o zasadności dopuszczenia się przez niego

ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Drugi ze zgłoszonych zarzutów, odnoszący się do art. 45 § 1 i 2 k.p. w związku z art. 47¹ k.p. jest oczywiście wadliwy. Przepisy te odnoszą się do wypowiedzenia umowy o pracę, co w przypadku powódki nie miało miejsca.

Przedstawione argumenty skłaniają do konkluzji, że w sprawie nie wykazano przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.